
ПРАВЕДНИКИ

Стронько Іван Євменович (1874-1957)

Германюк Мотря Тарасівна (1892-1984)

ВРЯТОВАНИЙ

Стронько Юрій Михайлович (1937)

М.Т. Германюк

І.Є. Стронько

Ю.М. Стронько

Іван Євменович Стронько – ветеран заводу «Ленінська кузня». Його син Михайло з дружиною, Хасею Самуїлівною Циглер, і чотирирічним онуком Юрком проживали окремо. На початку війни Михайло пішов на фронт.

29 вересня Хася Циглер (Стронько) з сином Юрком і зведеною сестрою по матері, Гороховською Мері Григорівною, відправилася на місце збору євреїв, хоча свекор, Іван Євменович, напередодні ввечері відмовляв її від цього. Вранці він побачив їх в натовпі, що рухався до Бабиного Яру. Вже знаючи, що людей ведуть на смерть, Стронько намагався вивести їх з колони, але німці прикладами заштовхали в колону і його. Показавши свій паспорт, Іван Євменович все-таки вивів невістку з онуком із загальної колони за лінію оточення. Хася, залишивши Юрка дідові, кинулася назад в колону, намагаючись забрати свою сестру. З колони її більше не випустили, і хвиля людей понесла Хасю до Бабиного Яру.

Іван Євменович передав внука своїй співробітниці з заводу «Ленінська кузня» Мотрі Тарасівні Германюк до її власного будинку на Солом'янці. Там хлопчик прожив три місяці. Повернувся до Києва Михайло Стронько, який втік з полону. Він відвіз сина до знайомих у село Плахтянка Макарівського району Київської області, де дитина знаходилася до вигнання фашистів з Києва.

Після війни Михайло Іванович працював в архівному відділі НКВД. 1945 року він трагічно загинув. Юрій Стронько виріс в дитбудинку. Він закінчив військово училище і Ленінградську артилерійську академію. Багато років прослужив в армії. Виростив двох синів. Працював інженером в Українському транспортному університеті.

Його рятівникам, Івану Євменовичу Стронько і Мотрі Тарасівні Германюк, 1996 року посмертно присвоєні звання «Праведник Бабиного Яру».